FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 9. OKTOBER 1974[1]

Høje Ret.

Det ser ud til, at budgettet for Rådets generalsekretariat for 1973 bestemte, at fem af sektionerne i sprogtjenesten — nemlig den engelske, den franske, den italienske, den nederlandske og den tyske — skulle blive afdelinger. Hver af disse afdelinger skulle ledes af en tjenestemand i lønklasse LA 3 i stedet for af en tjenestemand i lønklasse LA 4, som sektionerne var blevet det.

Som følge heraf offentliggjorde Rådet i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 4 stillingsopslag nr. 31/73 om fem stillinger som leder af en oversættelsesafdeling i lønklasse LA 3. (Opslagets tekst findes i sin offentliggjorte udformning blandt bilagene til Rådets besvarelser af 28. juni 1974 på spørgsmål fremsat af Domstolen ved afslutningen af den mundtlige procedure).

Betingelserne for at kunne udnævnes til stillingerne var angivet i opslaget på følgende måde:

»— universitetsuddannelse ... eller tilsvarende erhvervsmæssig erfaring;

— fuldstændig beherskelse af et fællesskabssprog, herunder kendskab til økonomisk og juridisk terminologi særlig på områder vedrørende De europæiske Fællesskaber, samt indgående kundskaber i tre andre fællesskabssprog;

— flere års erfaring som leder af en administrativ enhed af en vis betydning«.

Opslaget sluttede med at udtale, at stillingerne ville blive besat efter den i tjenestemandsvedtægten fastsatte fremgangsmåde, og der henvises i denne forbindelse til nævnte vedtægts artikel 4 og 29. Opslaget var i så henseende i overensstemmelse med Domstolens afgørelse i sag nr. 21/68, *Huybrechts* mod *Kommissionen* (Recueil 1969, s. 85, især ss. 96-97).

Opslaget er dog utvivlsomt skødesløst forberedt. Det blev aldrig forelagt som udkast hverken for den daværende leder af sprogtjenesten, hr. Noack, eller for hans stedfortræder, hr. Battin. Det lader til, at dets forfatter — hvem det end måtte være — blindt har fulgt de fortilfælde af stillingsopslag, der tidligere førte til udnævnelse af hr. Noack og hr. Battin, som begge var i lønklasse LA 3. Således fordrede det oprindelige af generalsekretæren underskrevne opslag, som var på fransk (bilag III til duplikken) »une connaissance approfondie des trois autres langues des Communautés« [1]. Det var først i tidsrummet mellem generalsekretærens underskrift og offentliggørelsen, at nogen bemærkede anakronismen og ændrede »des« til »de«. På grundlag heraf samt af det bevismateriale, som fremkom under retsmødet, finder jeg det uundgåeligt at drage denne følgeslutning, at der på tidspunktet for opslagets udfærdigelse ikke blev tænkt nærmere over spørgsmålet om, hvilke sproglige færdigheder, der krævedes af en leder af en af de nye afdelinger.

Generalsekretæren, der var ansættelsesmyndighed, besluttede i henhold til artikel 29 først at overveje, hvorvidt stillingerne kunne besættes ved forfremmelse inden for institutionen. I den hensigt oversendte han sagen til den rådgivende forfremmelseskomité for LA — lønklasserne — et organ, der havde til opgave at råde ham i hans overvejelser angående de forskellige kvalifikationer hos tjenestemænd, der var egnet til forfremmelse i henhold til tjenestemandsvedtægtens ar-

1 — Oversat fra engelsk.

1 — »Indgående kundskaber i de tre øvrige fællesskabssprog«.

tikel 45, stk. 1. Dette organs sammensætning og procedure blev dengang reguleret ved en beslutning fra generalsekretæren selv, beslutning nr. 344/73 af 23. marts 1973 (bilag II til duplikken), som erstattede en tidligere beslutning af 26. maj 1964 samt de efterfølgende beslutninger om ændring heraf. Jeg mener at burde nævne, at oversendelsen til den rådgivende komité ikke var begrænset til de fem nye LA 3-stillinger, men også omfattede et antal lavere stillinger, som enten var opslået ledige, eller som kunne blive ledige som følge af forfremmelser.

For den rådgivende komité forelå detaljerede oplysninger om de tjenestemænd, der var egnet til forfremmelse, samt de udtalelser, som udfærdiges hvert andet år i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 43, for perioden 1. november 1969 til 31. oktober 1971, samt relevante uddrag af deres personlige aktmapper. De tjenestemænd fra den italienske sektion, der var egnet til forfremmelse til lønklasse LA 3 (dvs. LA 4're med mindst to års anciennitet), var følgende:

— hr. Giannino Ballasina,

— hr. Daniele Grassi, sagsøgeren,

— frk. Maria Rosani samt

— sektionslederen hr. X.

Komiteen hvis formand var hr. Ricoveri, direktør i administrationen, og som hr. Noack og hr. Battin var medlemmer af, mødtes ved to lejligheder, den 9. og 27. april 1973. Den udfærdigede sin udtalelse (bilag til Rådets indlæg af 8. marts 1974) til generalsekretæren den 14. maj 1973. Den anbefalede blot fire personer til forfremmelse til lønklasse LA 3, en franskmand, en hollænder, en italiener og en tysker. Jeg slutter heraf, at den ikke mente, at stillingen som leder af den engelske afdeling kunne besættes ved forfremmelse. Fra den italienske sektion var det hr. X, som blev anbefalet til forfremmelse.

Sagsøgeren protesterede herimod. Dette skete både mundtligt under en samtale med Ricoveri den 23. maj 1973 og i et brev af samme dato til generalsekretæren. Dette brevs ordlyd foreligger ikke for Domstolen, men kernen i det synes at have været, at hr. X ikke — i modsætning til sagsøgeren — var i besiddelse af de i stillingsopslaget foreskrevne sproglige kvalifikationer. Brevet blev besvaret af generaldirektøren den 12. juli 1973, men ordlyden af dette svar foreligger heller ikke for Domstolen.

Imidlertid besluttede generalsekretæren i mellemtiden — den 25. maj 1973 — at forfremme hr. X (bilag I til duplikken).

Sagsøgeren tilsendte den 9. juli 1973 generaldirektøren en formel skrivelse i to dele (bilag I til stævningen).

Første del af denne skrivelse indeholdt en klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2 over hr. X's forfremmelse. Den var begrundet med to forhold: for det første, at hr. X ikke var i besiddelse af de sproglige kvalifikationer, og for det andet, at han ikke var i besiddelse af den administrative erfaring, der krævedes ifølge stillingsopslaget. Hvad de sproglige kvalifikationer angår hævdede sagsøgeren — idet han dog om end modstræbende medgav, at hr. X måtte antages at beherske det italienske sprog fuldstændigt samt besidde indgående kundskaber i fransk — at denne umuligt kunne antages at have indgående kundskaber i tysk eller engelsk. (Der har på intet tidspunkt i sagen foreligget nogen antydning af, at hr. X har kundskaber i noget sprog ud over disse fire). Sagsøgerens angreb på hr. X's administrative erfaring tog sit udgangspunkt ikke så meget i dens varighed — vi ved fra anden side, at han har været leder af den italienske sektion siden 1962 og i nogen tid forinden har optrådt som sådan — som i dens kvalitet. Sagsøgeren støttede sig hovedsagelig på den omstændighed, at hr. X i længere perioder, det hævdede i hvert fald sagsøgeren, overlod ledelsen af den italienske sektion til underordnede, især til hr. Ballasina og til sagsøgeren, mens han selv fordybede sig i andre aktiviteter. Disse synes at have bestået i medlemskab af personaleudvalget samt andet arbejde for personalet, såsom organisering og ledelse af kantinen og baren, opsparing samt sørejser. Sag-

søgeren sluttede, at hr. X's forfremmelse var »absurd«, »skandaløs« og »uakceptabel«, samt at den burde tilbagekaldes.

Anden del af sagsøgerens skrivelse til generalsekretæren bestod i en ansøgning i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1 om forfremmelse af ham selv i stedet for hr. X.

Generalsekretærens svar på sagsøgerens skrivelse (stævningens bilag II) var dateret den 13. september 1973. Det var kort. I det væsentlige anførtes det blot, at tjenestemandsvedtægtens artikel 45 var efterlevet i henseende til hr. X's forfremmelse. Der hentydes ikke til sagsøgerens anmodning om at blive forfremmet i stedet for hr. X.

Sagsøgeren nedlægger i stævningen af 5. december 1973 for denne Domstol følgende påstande: —

1. At generalsekretærens beslutning, som indeholdt i det omtalte svar, erklæres ugyldig.
2. At hr. X's forfremmelse erklæres ugyldig.
3. At sagsøgeren tilkendes sine sagsomkostninger.

Sagsøgeren føjer hertil en fjerde påstand, som jeg af frygt for ikke at yde retfærdighed afslår fra at forsøge at udtrykke på engelsk. Den lyder som følger:

»Donner acte en concluant gu'il se réserve, apres l'accomplissement des formalités prévues aux articles 90 et 91 du Statut des fonctionnaires, de prendre son recours devant la Cour en ce qui concerne le rejet explicite ou implicite de la demande figurant dans sa lettre du 9 juillet 1973«. [1]

Jeg går ud fra, at dette er et forvarsel om yderligere retsskridt fra sagsøgerens side ved denne Domstol i form af et søgsmål mod afvisningen af den i anden del af hans skrivelse til generalsekretæren indeholdte begæring. Rådet hævder, at denne fjerde påstand ikke kan antages til realitetsbehandling. Heri er jeg enig. Det hører ikke til denne Domstols funktioner at afgive erklæringer om en persons ret til fremtidig at anlægge sag ved den. Jeg siger intet om sandsynligheden for, at Domstolen i medfør af artikel 91 vil antage en klage over et afslag på forfremmelse, eller blot om sandsynligheden for, at den vil støtte den opfattelse, at artikel 90, stk. 1 går så vidt som til at berettige en tjenestemand til at anlægge sag om forfremmelse.

Jeg begrænser følgelig min undersøgelse til sagsøgerens tre første påstande. Han fremsatte i sin stævning tre anbringender til støtte for disse. Det første var, at generalsekretærens beslutning af 13. september var utilstrækkeligt begrundet. Det andet og tredje var de samme anbringender i henseende til hr. X's henholdsvis sproglige kvalifikationer og administrative erfaring, som sagsøgeren fremførte i sin klage til generalsekretæren.

Jeg vil med det samme udtale, at jeg, om end tøvende, er nået til den konklusion, at der bør gives sagsøgeren medhold på grund af hans andet anbringende. Dette gør det efter min mening helt overflødigt for mig at udtale mig vedrørende det første eller det tredje.

Det er, vil jeg indrømme, med beklagelse, at jeg giver afkald på lejligheden til at omtale det første, da det rejser et interessant juridisk problem. At gennemdrøfte det ville imidlertid tage alt for megen tid i forhold til dets betydning for denne sag.

Hvad det tredje angår må jeg for at yde hr. X skyldig retfærdighed udtale, at sagsøgerens anfægtelse af hans fortjenester som administrator efter min mening var ubeføjet. Sagsøgeren tilføjede ikke under den mundtlige forhandling noget af betydning for denne del af sagen, udover hvad han havde anført i sin klage til generalsekretæren. Denne har jeg allerede nævnt. Bortset fra, at det under hensyntagen til artikel 1, sidste stykke i bilag II til tjenestemandsvedtægten vil være

1 — »At det føres til retsbogen, at sagsøgeren forbeholder sig, efter at have opfyldt de i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 fastsatte formelle betingelser at anlægge sag ved Domstolen for så vidt angår det udtrykkelige eller stiltiende afslag på den i hans brev af 9. juli 1973 indeholdte begæring«.

ukorrekt at bebrejde en tjenestemand, at han har været medlem af personaleudvalget, er det indtryk, jeg har fået af sagsøgerens beskrivelse af hr. X's aktiviteter ud over hans hverv, at han må være begavet med et særligt fremragende administrativt talent og initiativ. Dette indtryk bekræftes gennem de to-årlige udtalelser, som foreligger for Domstolen, og hvori såvel hans egenskaber som leder og organisator som den italienske sektions arbejde under hans ledelse roses meget af hans overordnede. Domstolen hørte under retsmødet, hvad man egentlig også havde ventet, at hr. X's opgaver som leder af den italienske oversætttelsesafdeling ikke i sin art er forskellige fra hans opgaver som leder af den oprindelige sektion, idet der blot er tale om en forøgelse af arbejdsbyrden og af antallet af medarbejdere. Derfor mener jeg, at den rådgivende forfremmelseskomité kom til den eneste mulige slutning, da den anså ham for at opfylde det i stillingsopslaget indeholdte krav om administrativ erfaring.

Det på Rådets vegne fremsatte hovedargument vedrørende sagsøgerens anden påstand var, at en ansættelsesmyndigheds beslutning om at forfremme en tjenestemand i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 45 indebærer en kompliceret vurdering, som ifølge sin beskaffenhed ikke kan påkendes af denne Domstol. Rådet henviser som støtte for denne påstand først og fremmest til artikel 45's ordlyd, der i det væsentlige er følgende: —

»Forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse. Den medfører, at tjenestemanden udnævnes til den nærmeste højere lønklasse inden for sin kategori eller tjenestegruppe. Den foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem«.

Rådet anfører, at denne ordlyd — og så vidt er jeg enig — giver udnævnelsesmyndigheden et vidt skøn ved udøvelsen af sin udvælgelsesbeføjelse. Rådet henviser yderligere til Domstolens afgørelser i sagerne nr. 35/62 og 16/63, *Leroy* mod *Den Høje Myndighed* (Recueil 1963, s. 399), 27/63, *Raponi* mod *Kommissionen* (Recueil 1964, s. 247), samt 94 og 96/63, *Bernusset* mod *Kommissionen* (Recueil 1964, s. 587). Et nærmere studium af disse retskilder og af sådanne sager som nr. 10/55, *Mirossevich* mod *Den Høje Myndighed* (Recueil 1955/56, s. 365), 19 og 65/63, *Satya Prakash* mod *Kommissionen* (Recueil 1965, s. 677), 21/68, *Huybrechts* mod *Kommissionen* (Recueil 1969, s. 85), og 29/70, *Marcato* mod *Kommissionen* (Recueil 1971, s. 243), viser, at Domstolen konsekvent — i denne samt beslægtede sammenhænge — har sondret mellem spørgsmål, som fordi de indebærer en skønsmæssig bedømmelse, skal overlades den kompetente forvaltningsmyndighed, og sådanne spørgsmål, som tværtimod kan gøres til genstand for en objektiv bedømmelse og følgelig for en domstolsprøvelse. Ikke overraskende finder man et velvalgt og kort sammendrag af retspraksis i et forslag til afgørelse fra generaladvokat Dutheillet de Lamothe, nemlig hans forslag — som Domstolen fulgte — i den sidste af de nævnte sager. Han udtalte her (Recueil 1971, s. 250), at Domstolen ville efterprøve:

»— la régularité de la procédure qui a conduit a l'appréciation des mérites du fonctionnaire,

— l'exactitude matérielle des faits sur lesquels l'administration a fondé cette appréciation ainsi que la »compatibilité« entre ces faits et cette appréciation (Prakash précité),

— enfin l'erreur de droit ou le détournement de pouvoir éventuels«. [1]

1 — lovligheden af fremgangsmåden ved bedømmelsen af tjenestemandens kvalifikationer,
— den materielle rigtighed af de omstændigheder, hvorpå forvaltningen har støttet denne bedømmelse såvel som »forbindelsen« mellem nævnte omstændigheder og bedømmelsen (Prakash nævnt ovenfor),
— og endelig en eventuel retsvildfarelse eller magtfordrejning«.

Vi behandler i nærværende sag det andet af de kompetenceområder, som generaladvokat Dutheillet de Lamothe henviste til i nævnte sammendrag.

Man kan ikke komme uden om den omstændighed, at stillingsopslaget krævede, at den person, der skulle udnævnes til den her omhandlede stilling, ud over en »fuldstændig beherskelse« af — hvis jeg må sige det tydeligt — italiensk, skulle besidde indgående kundskaber i tre andre fællesskabssprog. Det faldt mig ved sagens begyndelse ind, at Rådet kunne hævde, at dette krav, som var stillet af generalsekretæren selv, kunne frafaldes af denne. Rådet undgik, efter min opfattelse med rette, enhver argumentation af den art. Det erkendte gentagne gange, både under skriftvekslingen og ved dets advokat i retsmødet, at generalsekretæren var bundet af stillingsopslagets ordlyd. Jeg behøver ikke at uddybe dette punkt, da det er ubestridt. Det kunne under alle omstændigheder efter min opfattelse udledes af, hvad generaladvokat Roemer udtalte, og hvad Domstolen lagde til grund for sin dom i *Raponi*-Sagen (Recueil 1964, ss. 269 og 281-282).

Spørgsmålet bliver derfor, hvorvidt kendsgerningerne vedrørende hr. X's sproglige færdigheder kunne forenes med stillingsopslagets krav, eller, om De vil, hvorvidt der forelå noget grundlag for den rådgivende komité og generalsekretærens konstatering af, at hr. X's sproglige færdigheder opfyldte disse krav.

Hvad dette angår mener jeg, at det både er det nemmeste og det mest korrekte at begynde med de vidnesbyrd, som forelå for forfremmelseskomiteen. Disse fandtes i det væsentlige i hr. X's to-årlige udtalelser for 1969 og 1971. Domstolen har endvidere haft fordelen af at se de tidligere i 1963, 1965 og 1967 udfærdigede udtalelser.

For at kunne forstå de relevante dele af disse udtalelser må man gå tilbage til de daværende Råds beslutning af 25. maj 1964, hvorved der i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikler 43 og 110 skete fastsættelse af den fremgangsmåde, som skulle følges ved udfærdigelsen af de to-årige udtalelser om tjenestemænd. (Denne beslutnings ordlyd findes på alle de officielle fællesskabssprog blandt de bilag til Rådets svarskrivelse af 28. juni 1974, hvortil jeg allerede har henvist). Af direkte relevans for sagen bestemte beslutningen, at de sproglige færdigheder hos tjenestemændene i sprogtjenesten i hvert tilfælde skulle betegnes som »tilstrækkelige«, »gode« eller »særdeles gode«. Det ser ud til, at dette system allerede gjaldt uformelt inden beslutningens offentliggørelse.

Så langt tilbage, som udtalelserne om hr. X rækker, er hans kundskaber både i italiensk og i fransk blevet bedømt som »meget gode«. Hans kundskaber i engelsk blev i 1963, 1965 og 1967 bedømt som »tilstrækkelige« men som »gode« i 1969 og 1971. Dette var, som De fik at vide, følgen af hans deltagelse i et kort, intensivt engelskkursus i London. Gennem hele perioden blev hans tyskkundskaber dog kun bedømt som »tilstrækkelige«. Det er væsentligt, at dette var en fælles bedømmelse fra hr. Noack og hr. Battin, der var ansvarlige for det væsentligste indhold af udtalelserne om hr. X, samt at disse blev godkendt af hr. X selv, som i henhold til tjenestemandsvedtægten var berettiget til at anfægte dem.

Disse bedømmelser rejser i hvert fald tvivl om, hvorvidt hr. X på det relevante tidspunkt var i besiddelse af »indgående kundskaber« i tysk. Man kan ikke undlade — uden ligefrem at ligestille — at sammenligne inddelingen »tilstrækkelig«, »god« og »særdeles god«, som er brugt i de to-årlige udtalelser, med inddelingen »tilfredsstillende kundskaber«, »indgående kundskaber« og »fuldstændig beherskelse«, som inden for alle fællesskabsinstitutionerne normalt forekommer i stillingsopslag.

Rådet gjorde (i de svarskrivelser, hvortil jeg har henvist) gældende, at der ikke var nogen forbindelse imellem dem.

Det er korrekt, hvad Rådet mener, at de to inddelinger har forskellig legal oprin-

delse. Jeg har allerede beskrevet oprindelsen til inddelingen »tilstrækkelig«, »god«, »meget god«. Kilden til inddelingen »tilfredsstillende kundskaber«, »indgående kundskaber« og »fuldstændig beherskelse« synes at ligge i tjenestemandsvedtægtens artikel 28 f), der af enhver kandidat til hvilkensomhelst stilling i en hvilkensomhelst fællesskabsinstitution kræver, at han »beviser, at han har indgående kundskaber i et af Fællesskabernes sprog og tilfredsstillende kundskaber i et andet af Fællesskabernes sprog i det omfang, dette er nødvendigt for hans hverv«. Disse krav, påpeger Rådet, er mindstekravene til alle ansatte i alle institutioner, og enhver institution har ret til at kræve forhøjede kvalifikationer til en hvilkensomhelst særlig stilling. Derfor kravet om »fuldstændig beherskelse« i visse tilfælde.

Ord har ikke desto mindre deres betydning. Det er inkonsekvent på samme tid at beskrive en persons kundskaber i et bestemt sprog som »tilfredsstillende« og »indgående«. Domstolen anmodede (ved de spørgsmål, hvortil jeg har henvist) Rådet om at oplyse, hvordan det har løst denne inkonsekvens. Rådet svarede, at de sproglige færdigheder hos en kandidat til en vis stilling skulle ses i lyset af arten af de opgaver, som denne stilling indebærer. En afdelingsleders opgaver var næsten udelukkende af administrativ art, og hr. X var overmåde velkvalificeret til at løse dem.

Dette svar gik igen i vidneudsagnene fra alle de tre vidner, som Domstolen påhørte, dvs. hr. Noack, hr. Battin og hr. Ballesina. De mente alle tre, at et stillingsopslags henvisning til »indgående kundskaber« i et sprog skulle fortolkes med skyldig hensyntagen til de særlige karakteristika ved den stilling, som skulle besættes. De fastslog naturligvis på en måde blot noget selvfølgeligt. Ord skal, selvom de har deres særlige betydning, altid i praksis fortolkes i den sammenhæng, hvori de findes, og en henvisning til »indgående kundskaber« indebærer tydeligvis ikke det samme, når den optræder i forbindelse med ansættelse af en chauffør, som den gør i sammenhæng med ansættelse af en edb-programmør for ikke at tale om ansættelse af lederen af en oversættelsesafdeling.

Denne smidighed i ordenes betydning er dog ikke ubegrænset. Nogle af vidneudsagnene, især hr. Noack's og hr. Ballesina's, ligestillede faktisk »indgående kundskaber« i et sprog med »tilfredsstillende kundskaber« deri, for jeg kan ikke se nogen mening med sidstnævnte udtryk, medmindre det skulle betyde, at den pågældende er i besiddelse af kundskaber i det pågældende sprog, som er tilstrækkelige for løsningen af de opgaver, som den pågældende stilling indebærer. Derfor ville en godkendelse af dette vidneudsagn være ensbetydende med ophævelse af enhver sondring mellem begrebene »indgående kundskaber« og »tilfredsstillende kundskaber«.

De hørte selv vidneudsagnene, så jeg behøver ikke at gøre nærmere rede herfor. For mig synes de to afgørende omstændigheder, som fremkom herved, at være følgende. For det første, at udtrykkene »fuldstændig beherskelse«, »indgående kundskaber« og tilfredsstillende kundskaber«, når de anvendes i henseende til sprog i stillingsopslag, ikke har nogen spidsfindig teknisk betydning men skal forstås, som manden på gaden ville forstå dem. Heraf følger, at fortolkningen af dem, som også fremført af sagsøgerens advokat, til syvende og sidst er et domstolsanliggende. For det andet kom det frem at der overhovedet ingen grund var til at formode, at hr. X's kundskaber i tysk var bedre end »tilfredsstillende«. Det var ganske vist vidnernes enstemmige opfattelse, at hans kundskaber heri var tilstrækkelige til at udføre hvervene i den stilling, hvortil han forfremmedes, men det vil blot sige, at disse kundskaber var »tilfredsstillende«. Hvilket ikke vil sige, at de var »indgående«. Nogle yderligere skriftlige vidneudsagn fremlagt af Rådet efter retsmødet tilføjede intet væsentligt nyt til dette punkt.

Jeg spurgte hr. Battin, der var et forfriskende uforbeholdent vidne, hvorvidt han ville drage den slutning, at stillingsopsla-

get gik videre end nødvendigt ved for hver stilling som leder af en oversættelsesafdeling at fordre ikke blot fuldstændig beherskelse af et af fællesskabssprogene, men yderligere indgående kundskaber i tre andre. Dette besvarede han bekræftende (udskriftens s. 31). Dette synes at være en uundgåelig slutning. Sagsøgerens advokat fremsatte i retsmødet et anbringende om, at stillingsopslaget ikke kunne have fordret mindre i betragtning af, hvad der krævedes alene af oversættere og revisorer. Dette anbringende var efter min opfattelse ikke overbevisende.

Domstolen skal dog ikke afgøre, hvorvidt stillingsopslagets udfærdigelse var velovervejet eller ej. Det eneste spørgsmål, der foreligger for Dem — og det er efter min opfattelse af rent faktisk art — er, hvorvidt det synspunkt, at hr. X opfyldte kravene i det pågældende opslag, kan fastholdes, især hvad angår hans kundskaber i tysk. Efter min mening er det eneste mulige svar på grundlag af vidneudsagnene, at det gjorde han ikke. Dette er grunden til, at jeg — om end tøvende — afgør denne sag til sagsøgerens fordel. Det vil være bedre, om det bliver en hårdttrukken sag, end at den skaber dårlig ret.

Sagsøgeren fremførte i sin replik et yderligere antal anbringender til støtte for sin påstand.

Det første var, at selve oprettelsen af den rådgivende forfremmelseskomité var retstridig, da den ikke skete i overensstemmelse med den i tjenestemandsvedtægtens artikel 110 foreskrevne fremgangsmåde. Der kan om dette anbringende blot siges, at det strider mod Domstolens afgørelse i sagerne nr. 27 og 30/64 *Fonzi* mod *Kommissionen* (Recueil 1965, s. 637).

Dernæst anførte sagsøgeren, at der, selvom man antog, at den rådgivende komité var gyldigt oprettet, havde været tale om en i fire henseender mangelfuld fremgangsmåde. For det første fremførte han, at komiteen ikke havde lagt stillingsopslaget til grund. Hans eneste begrundelse for at fremsætte denne forbløffende opfattelse var, at komiteen ikke udtrykkeligt havde henvist til opslaget i sin beretning. Dernæst sagde han, at komiteen kun havde undersøgt de daværende sektionslederes kvalifikationer med udelukkelse af især hans egne. Dette modsiges af det skriftlige bevismateriale. For det tredje udtalte han, at komiteen ikke opfyldte betingelserne i en af artiklerne — artikel 6 — i beslutning nr. 344/73, som i det væsentlige lyder således:

»Hver rådgivende forfremmelseskomité skal efter fuldførelsen af sit arbejde afgive en skriftlig udtalelse til ansættelsesmyndigheden indeholdende en oversigt over de tjenestemænd — indordnet i nedadgående rækkefølge efter fortjeneste — som den anser for egnede til forfremmelse, eller en erklæring om, at ingen af tjenestemændene er egnede«.

Jeg har allerede oplyst, hvilken anbefaling komiteen fremkom med i nærværende sag hvad angår besættelsen af de nye LA 3-stillinger. Det er værd at mærke sig, at komiteen vedrørende de mere underordnede stillinger, den skulle tage i betragtning, ikke anbefalede, at de alle skulle besættes ved forfremmelse. Hvorfor skulle den også det? For det fjerde anfører sagsøgeren, at den rådgivende komités udtalelse var mangelfuldt begrundet, men også dette anbringende strider mod Domstolens afgørelse i Fonzi-sagen (se Recueil 1965, s. 638).

Det sidst anførte anbringende i sagsøgerens replik var, at generalsekretæren ikke tog skyldig hensyn til den rådgivende komités udtalelse. Hvis han havde gjort det, siger sagsøgeren, havde han måttet anmode komiteen om at uddybe sin udtalelse. Jeg kan, efter at have læst udtalelsen igen og igen samt ved at sætte mig i generalsekretærens sted, ikke finde nogen grund til at godtage dette anbringende.

Tilbage bliver spørgsmålet om sagsomkostningerne. Dette afgøres i procesreglementets artikler 69, stk. 2 og 3, 70 samt 73. Jeg finder, at følgen af disse bestemmelser for nærværende sag er, at

sagsomkostningerne i høj grad kan fordeles efter Domstolens skøn. De omfatter selvfølgelig også omkostningerne ved den mellemliggende stævning udtaget under sagens gang, for hvilke der blev taget forbehold i kendelsen af 19. juni 1974.

Hvis De deler min anskuelse om realiteten, ville jeg finde det ret og rimeligt at lade Rådet bære sine egne samt de omkostninger, der kan inddrives i medfør af artikel 73, a), men bestemme, at det kun delvist skal dække sagsøgerens omkostninger, da denne ud fra nævnte synsvinkel ikke har fået medhold i sin fjerde påstand, nemlig anfægtelsen af hr. X's administrative dygtighed og alle de anbringender, han anførte i replikken. Dette er på ingen måde den første sag, hvor en sagsøger med et eller to gode eller i det mindste rimelige punkter formålsløst har tilføjet et antal punkter af mere eller mindre skrøbelig art og derved spildt både rettens og modpartens tid. Det er efter min mening på tide, at Domstolen tager skridt til at bekæmpe denne vane ved at vise, at den ikke ustraffet lader sig ulejlige. Dette er ifølge min opfattelse især vigtigt i personalesager, hvor næsten hvert eneste punkt indebærer kritik af en eller flere af sagsøgerens tjenestemandskolleger. Man bør ikke skødesløst kunne slå ind på en sådan kritik.

Følgelig mener jeg, at Domstolen bør:

1. erklære den af Rådets generalsekretær udstedte beslutning af 13. september 1973 om afvisning af sagsøgerens klage i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2 ugyldig,

2. erklære den af Rådets generalsekretær udstedte beslutning af 25. maj 1973 om forfremmelse af hr. X til lønklasse LA 3 ugyldig,

3. pålægge Rådet at bære sine egne sagsomkostninger og de omkostninger, der kan godtgøres i henhold til procesreglementets artikel 73 a), samt halvdelen af sagsøgerens omkostninger, herunder i hvert enkelt tilfælde de omkostninger, hvorom der blev taget forbehold i den sag nr. 188/73 R af formanden for første afdeling afsagte kendelse af 19. juni 1974, samt

4. afvise sagsøgerens fjerde påstand fra realitetsbehandling.